

Sự Ngây Thơ của Người Trí Thức

Hương Dương txđ

Trí Thức là những con người học cao hiểu rộng đáng lẽ đầu óc phải phán xét giỏi, nhận thức được đúng đắn thật giả, đẹp xấu, hay dở, đúng sai, nên ca tụng hay đáng trách... nhưng nhiều khi lại tỏ ra ngây thơ về một vấn đề nào đó, nhất là về chính trị. Quá khứ cho biết tên của bao nhiêu trí thức Miền Nam vì ngây thơ nên đã theo cái gọi là Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam để “Chống Mỹ Cứu Nước”, để rồi sau đó hồi tỉnh lại thấy rằng mình đã bị bọn Cộng Sản Hà Nội lừa gạt và viết sách hay tuyên bố này nọ với những lời chua cay uất hận (như bs Dương Quỳnh Hoa, Is Sư Trương Như Tảng v... v... Ngoài Bắc điển hình cho sự ngây thơ là ông Is Trần Đức Thảo, một trí thức hạng nặng vào thời đó, có bằng Thạc Sĩ Luật (agrégé en droit) là mức cao nhất trong ngành Luật của Pháp.) Không biết bao nhiêu trí thức Miền Nam khác, tuy không ra bưng theo bọn “côn đồ giải phóng Miền Nam, nhưng cũng ngây thơ tin rằng bọn Cộng Sản cũng là con người - trong khi kỳ thực chúng là loài ác thú - nên lập ra cái gọi là Thành Phần Thứ Ba để đòi nói chuyện liên minh với Cộng sản? Họ là những trí thức mang ảo tưởng về mặt chính trị, họ là những mọt sách, chỉ biết lý thuyết mà không biết thực tế, họ ngu muội tin vào những lời lẽ có tính cách tuyên truyền nhồi sọ, họ như con ngựa kéo xe mang miếng da che mắt nên chỉ thấy một chiều, mơ tưởng tới những cái đẹp không thể có như cái thế giới đại đồng, cái xã hội không còn giai cấp, không người giàu kẻ nghèo, cùng làm cùng hưởng, cùng sống, không còn ai đói khổ...

Tại sao sau khi bỏ trốn chế độ Cộng Sản, đi ra nước ngoài để được sống yên bình trong tự do no ấm mà một số khá lớn Trí Thức Miền Nam lại vẫn mơ tưởng về cái xã hội chủ nghĩa, vẫn nói hay về cái chế độ độc tài sát máu mà đáng lý họ phải ghê sợ, lên án, nguyên rủa? Tại sao họ lại có thể ngây thơ mà cho rằng cái xã hội thối nát, bịp bợm, vô luân, vô nhân tính đó lại là thiên đường của họ? Mà cái lạ là mặc dù nói hay nói đẹp, mặc dù ca tụng cái thế giới CS đó - thậm chí họ nhẩy tưng tưng trên sân khấu miệng hát to cái bài khốn nạn “như có bác hồ trong ngay vui đại thắng...” như những đứa con nít ngây thơ đã bị nhồi óc bằng những lời tuyên truyền láo khoét - mà sao họ không trở về mà sống hạnh phúc sung sướng nơi ấy? Tại sao họ mở miệng chê bai chỉ trích cái xã hội tư bản nơi chính họ đã xin làm nơi dung thân vài chục năm trước đây mà vẫn cứ ở lì, vẫn cùng vợ con “enjoy life” nơi đấy? Có giỏi thì họ bỏ cái đất nước nơi họ đã lạy lục xin tị nạn mà về sống nơi cái thiên đường đồ kia đi? Họ ngây thơ nhưng vẫn khôn “thấy mẹ”, không “dại” gì mà bỏ miếng bíp tết thơm ngon béo bở, ly rượu đậm đà về để ăn “bánh vẽ”!

Mới đây nhân đọc một bài báo – tôi sẽ nói tới dưới đây - tôi lại tự vấn về cái câu hỏi “tại sao đã là trí thức mà vẫn còn ngây thơ” này. Tại sao họ lại mù, không nhìn thấy cái sự thật rành rành ra trước mắt. Không lẽ với khả năng trí tuệ của họ mà họ lại không nhận thức được sự thể mà bao người không có học cao hiểu rộng như họ mà vẫn thấy rõ?

Có người nói rằng những trí thức đó bị lừa.

Có người lại nói rằng họ bị mua chuộc

Có người lại nói rằng tất cả chỉ vì đồng tiền

Có người khác nói rằng họ bị áp lực, bị đe dọa..

Lại có người lại nói rằng chỉ vì họ không có kinh nghiệm bản thân, không sống với CS nên không biết rõ CS như thế nào.

Vấn vân và vân vân...

Tôi càng suy nghĩ về những lý do nêu trên càng thấy khó hiểu, càng không tìm ra được một câu trả lời minh bạch có thể thuyết phục được chính tôi:

Sống sung sướng trong cái xã hội Miền Nam ngày xưa nhưng lại ở trong tình trạng chiến tranh, bị bọn Cộng Sản gian manh bịp bợm tung hoành, có thể người trí thức vì mang nặng nỗi ưu tư về đất nước nên bị những lời tuyên truyền láo khoét của bọn Việt Gian ru ngủ, đại đột mà tin bọn chúng, đi theo bọn chúng vì cái lý tưởng đặt nhằm chỗ, sau đó vì lỡ chân đi theo thì phải đi luôn nếu không sẽ mất mạng. Những trí thức thời đó có bị lừa, có bị mua chuộc - mỹ nhân kế? -, và có thể bị đe dọa. Và quả nhiên họ là những người ngồi trong tháp ngà chỉ đọc và hiểu lý thuyết Cộng Sản, không hề sống với bọn gian manh nên không biết thực tế chúng thế nào cho tới khi nhận thức được sự thật thì đã quá muộn.

Nhưng đối với những trí thức khoa bảng, đa số giàu có, có địa vị, tiếng tăm, hiện sống ở ngoại quốc thì thật khó hiểu tại sao họ lại có thể bị lừa, bị mua chuộc, bằng đồng tiền hay bằng mỹ nhân kế, hay bị đe dọa. Họ đang sống sung sướng ở một đất nước tiến bộ, có đủ quyền con người, quyền công dân, tự do no ấm hạnh phúc thì vì lý do gì mà họ lại đi ca tụng, bênh vực cái chế độ dã man tàn bạo ở Việt Nam bây giờ? vì lý do gì mà họ lại không thấy những vi phạm nhân quyền ở trong cái xã hội “xã hội chủ nghĩa” bip bợm đó? Vì lý do gì mà họ không thấy bao nhiêu cái xấu xa bản thủ vô nhân đạo, bất công của cái xã hội “đen đỏ” này? Và quan trọng hơn nữa, vì lý do gì mà họ lại không thấy cái khổ cùng cực của người dân đang bị sống trong áp bức bóc lột, sống như những nô lệ trong một cái xã hội được khoe khoang là không giai cấp, không có kẻ giàu người nghèo, không có bất công?

“Đỉnh cao trí tuệ của loài người” là ở chỗ nào? Chỉ thấy ngu si đàn độn, ăn trộm ăn cắp, bán nước hại dân. Thử hỏi nếu bọn CS không xâm chiếm Miền Nam, nếu chiến tranh chấm dứt trong sự ký kết công bằng như trường hợp Nam Hàn/Bắc Hàn thì Miền Nam chúng ta giờ đây có khác gì là Nam Hàn ngày nay hay không? Xã hội Miền Nam khi ấy có khác gì xã hội trong sạch của các nước Singapore, Đại hàn, Đài Loan hay Nhật bản hay không? Tại sao con gái Việt nam lại được rao bán với giá vài ngàn đô la một cách nhục nhã như hiện nay - một vụ đang nổi lớn trong giới truyền thông quốc tế? Tại sao học sinh mẫu giáo lại không có nổi đôi dép đi vào chân, lại phải ngồi tụ họp dưới đất trước mái trường siêu vệ? Tại sao bác sĩ lại phải bỏ cả chục/trăm ngàn đô la ra để mua cái bằng tiến sĩ? Tiền đâu mà họ có như thế trong khi dân bị bệnh thì chịu chết vì không có tiền hồi lộ nhà thương? Vân vân và vân....

Bao nhiêu những chuyện đàn áp bằng bạo lực, bao nhiêu bất công như chuyện ăn cướp đất của nông dân, bao nhiêu hình ảnh thối nát ăn cướp tiền của nhà nước để hưởng thụ cá nhân, để sống xa hoa vô lý trước cảnh khổ sở cùng cực của người dân nghèo, sao những trí thức khoa bảng lại không thấy? Sao mắt họ sáng, trí óc họ minh mẫn, họ không bị áp lực, không bị rỉ tai tuyên truyền, không cần tiền bạc để có thể bị mua chuộc... mà họ lại hành động như mù? Nói rằng vì họ ra đi năm 1975, không hề phải sống với Cộng Sản, không hề biết sự khổ sở của cái tạo vượt biên, không phải “đi vào cái chết để tìm cái sống” nên họ “ngây thơ” “ngớ ngẩn”? Nói vậy cũng không được, vì ngày nay với hệ thống truyền thông bén nhạy, với nguồn tin ròi rào xác thực và đầy đủ, không bị xuyên tạc (non-bias) thì không lý do gì người trí thức không nhận thức được đâu là sự thật, đâu là “chân lý”

Thế thì cái gì thúc đẩy tôi viết những dòng chữ trên? Cái gì đưa tôi vào cái cung mê rồi mù của một câu chuyện dễ vào khó ra như thể người ta đi vào cái labyrinth để rồi chịu chết không ra khỏi được?

Ông Nguyễn Tấn Vinh

Xin thưa đó là bài viết của báo Người Việt kể chuyện ông Nguyễn Tấn Vinh bị Tòa Án Di Trú Hoa Kỳ trục xuất trở về Việt nam vì lý do ông đã đặt bom cho nổ hai tòa đại sứ VC ở Manila và Bangkok – xin xem chi tiết trong bài **Tòa Kháng Án: Không trục xuất Nguyễn Tấn Vinh về Việt Nam - Báo Người Việt** - nhưng may thay được , tòa án liên bang có thẩm

quyền cao nhất nước Mỹ là Tòa Kháng Án Khu Vực 9 ở Passadena phá án. Lý do là vì ông phải được bảo vệ bởi Công Ước Nhân Quyền Liên Hiệp Quốc về Chống Tra Tấn (Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment) - Nếu Hoa Kỳ trục xuất về Việt nam thì ông sẽ bị bọn Cộng Sản Hà Nội tra tấn cho tới chết.

Điều này ai cũng thấy rõ chứ không riêng gì chánh án Harry Pregerson của Tòa Kháng Án Khu Vực 9 ở Passadena. Chỉ có những người liên hệ tới Tòa Án Di Trú Hoa Kỳ là Công tố Viên và vị Luật sư người Việt đứng ra làm nhân chứng cho Công Tố Viên là không thấy thôi: Đưa Ông Nguyễn tấn Vinh về Việt nam là đưa ông vào chỗ chết, một cái chết khốn nạn vì hành hạ và tra tấn, một cái chết từ từ dã man trong sự đau khổ cả về thể xác lẫn tinh thần. Giống như những sĩ quan Việt Nam Công Hoà đã bị chúng đưa đi tù để “cải tạo”, bao nhiêu người đã bị chúng đánh đập cho đến chết, tra tấn dã man để phải thà chết còn hơn? Ai không thấy điều này? Ai không biết bài hát “Anh ở đây” - mời nghe: **Anh ở Đây - Đoàn Chính hát** - của Trung Tá Vũ Văn Sâm là người đã bị bọn cai tù hành hạ cho đến chết chỉ vì đã viết lên tâm trạng chung của những “cải tạo viên.” Không lẽ ông luật sư người Việt đứng ra làm nhân chứng cho Công Tố Viên lại không biết vụ bọn Cộng Sản dã man,

chuyên môn đánh đập tra khảo những người bị chúng tình nghi cho đến chết? Huống hồ ông Nguyễn Tấn Vinh chứng cứ rành rành, ông là thủ phạm chứ không chỉ là tình nghi!

Cái buồn cười là trong khi ông trí thức Việt Nam, một cựu giáo sư dạy Luật ở trường nổi danh Harvard ngây thơ” tuyên bố ở toà di trú rằng “*theo tình hình mà ông biết ở Việt Nam thì nếu bị trả về Việt nam ông Nguyễn tấn Vinh nhiều phần chắc là sẽ không bị tra tấn hành hạ vì thứ nhất, hành hạ tù nhân trái với luật pháp Việt Nam, và thứ hai, Việt Nam sẽ không hành hạ tù nhân chính trị vì sợ làm ảnh hưởng đến uy tín của nước này trước thế giới.*” thì cả Human Rights Watch lẫn Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ đều đã công bố rằng dù luật pháp Việt Nam cấm việc hành hạ người tù, công an của nước này thường xuyên đánh đập và tra tấn tù nhân trong lúc bị bắt hay giam cầm.

Vị luật sư làm nhân chứng cho Công tố viện lại kết luận ngây thơ rùng rờ như sau: “*dù chắc chắn là khi về đến Việt Nam, ông Nguyễn Tấn Vinh sẽ bị bắt giam và bị hỏi cung, nhưng chắc là ông Vinh sẽ hợp tác với họ và khai hết, vì thế chính quyền Việt Nam sẽ không 'cần' phải tra tấn.*” Ngây thơ là vì ông trí thức này cho rằng chính quyền Việt Nam không cần phải tra tấn nếu ông Vinh khai hết, có nghĩa là chỉ khi ông Vinh không chịu khai thì mới bị tra tấn. Trong khi đó theo Human Rights Watch và Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ thì chính quyền Việt Nam thường xuyên đánh đập tù nhân để buộc họ phải nhận tội, hoặc để trừng phạt, hay để dằn mặt những người bất đồng chính kiến khác, không kể gì đến việc họ chịu khai hay không chịu khai.

Hơn nữa Viện Kiểm Sát Nhân Dân Tối Cao Việt Nam đã viết một công điện cho Interpol Việt Nam ngày 8 Tháng Năm, 2002, gửi đến Tòa Đại Sứ Việt Nam tại Manila, nhờ chuyển cho chính phủ Philippines yêu cầu dẫn độ ông Vinh về Việt Nam **để trừng trị** vì bị can âm mưu tấn công sứ quán Việt Nam bằng bom. Vậy mà Hội Đồng Tái Cứu Xét Di Trú Hoa Kỳ lại kết luận rằng “chính phủ Việt Nam nhiều phần chắc cũng chẳng biết ông Nguyễn Tấn Vinh là ai, đừng nói gì đến chuyện bắt bớ, giam cầm hay hành hạ khi ông Vinh về đến Việt Nam” và giữ nguyên bản án trục xuất ông Nguyễn tấn Vinh. Trái lại Chánh án Pregerson nói rằng kết luận như thế thì chắc Hội Đồng Tái Cứu Xét Di Trú Hoa Kỳ phải là mù (blind) vì có chứng cứ rõ ràng là công điện đòi chính phủ Philippines yêu cầu dẫn độ ông Vinh về Việt Nam để **trừng trị** như nói trên.

Những “trí thức” Mỹ trong hai Toà di trú không thấu hiểu tình hình chính trị ở Việt Nam thì có thể bỏ qua được. Đằng này ông Luật sư người Việt Nam đứng ra làm nhân chứng lại cũng ngây ngô tuyên bố dầm dớ để cho một người đồng bào ruột thịt là ông Nguyễn tấn Vinh “lãnh đủ” là một chuyện không “tha thứ” được. Không lẽ ông luật sư này lại ngây thơ tới độ không biết rằng bọn Cộng Sản tàn ác sát máu chuyên tra tấn hành hạ đã man những “kẻ thù” của chúng? Không lẽ là một luật gia mà ông lại không biết tới những bản tường trình của Human Rights Watch và của Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ về việc cộng sản ác ôn chuyên tra tấn người ta cho đến chết?

Sự ngây thơ của người trí thức có thể chỉ gây thiệt hại cho chính mình – như trường hợp những người đi theo Cộng Sản để rồi sau này sáng mắt ra mới thấy thiệt cái thân – hay gây thiệt hại gián tiếp cho người khác - họ đi theo Việt Cộng và giúp chúng xâm lăng Miền Nam, giết hại dân chúng Miền Nam – hay thậm chí vô hại như trường hợp các ông bà trí thức ở ngoại quốc về ca tụng chế độ độc tài đảng trị, động cựa nhảy chơi chơi hát những bài “em yêu bác Hồ Chí Minh” để cho bọn Việt Cộng tuyên truyền – nhưng ai mấy tin ngoài chính những bọn thiên tả có máu “Đỏ” trong người? –

Nhưng trong vụ xử án này, ông trí thức ngây thơ đã suýt làm hại đến tính mạng của Ông Nguyễn Tấn Vinh bởi vì suýt nữa ông Vinh bị trả về Việt Nam và trước sau gì cũng sẽ bị “xịt”. May phúc cho cả ông Vinh lẫn ông luật sư làm nhân chứng vì thứ nhất ông Vinh đã gặp được một vị chánh án sáng suốt, ngài Pregerson “không biết ngây thơ là gì”, nên không phải đuổi về Việt Nam, thứ hai ông Nguyễn Tấn Vinh không bị trục xuất nên bọn Việt Cộng không thể hành hạ tra tấn ông đến chết được thì ông luật sư ngây thơ thoát được một sự dầy vò, ăn năn hối lỗi tày trời! Thủ tướng tượng ông Vinh bị đưa về Việt Nam và bị thủ tiêu, tin này sẽ đến tai ông luật sư – qua sự tố cáo của gia đình ông Vinh với báo chí, qua tường trình của Human Rights Watch hay bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ - thì ông Luật sư có bị lương tâm cắn rứt hay không và có còn sống được yên vui những ngày cuối của cuộc đời hay không?

Hướng Dương txđ.

9-2014